

Arrest

nr. 99 957 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat B. SOENEN, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekers werden geweigerd bij 's Raads arrest nr. 89 105 van 4 oktober 2012 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In hun tweede asielaanvraag brengen verzoekers geen nieuwe gegevens aan doch beperken zij zich tot het volharden in het ongeloofwaardige relaas van hun eerste aanvraag, dat zij alsnog pogen te staven met enkele bijkomende documenten, met name een schrijven van hun raadsman met daarbij ingesloten het rapport 'The Kanin in present-day Albania, Kosovo and Montenegro', het UNHCR standpunt, een attest van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' van 27 oktober 2012, en een attest van het politiecommissariaat van Shkoder van 6 november 2012. Te dezen vermag het voorleggen van bijkomende documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas te herstellen. Documenten beschikken immers slechts over bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 89 105 van 4 oktober 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake is.

Verzoekers gaan er vooreerst aan voorbij dat uit de bestreden beslissing van H.A., verzoeker, blijkt dat hij sinds 1999 drie keer naar Albanië terugkeerde en niettegenstaande zijn jarenlange verblijf in Griekenland nooit asiel aanvraag, wat door verzoeker niet wordt betwist. De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen haaks staan op een gegronde vrees voor vervolging voor bloedwraak zodat zijn eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werd afgewezen. Het verweer van verzoekers dat asielzoekers in Griekenland aan hun lot worden overgelaten en op onrechtmatige wijze worden gehandeld kan niet overtuigen omdat zij niet in het minst aantonen tijdens het jarenlange verblijf in Griekenland ooit asiel te hebben aangevraagd of aldaar een poging te hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen voor bloedwraak.

Waar verzoekers stellen dat het attest van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' van 27 oktober 2012 niet verder werd onderzocht en dit geen toonbeeld is van zorgvuldigheid wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de handtekeningen op beide attesten die werden voorgelegd (één attest naar aanleiding van de eerste asielaanvraag) duidelijk verschillende zijn hetgeen wijst op fraude. Verzoekers gaan er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval. Gelet op de vaststellingen dat verzoekers hun vrees voor vervolging niet aantonen omdat verzoeker sinds 1999 drie keer naar Albanië terugkeerde en jarenlang in Griekenland verbleef zonder asiel aan te vragen, de handtekeningen op het attest van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' duidelijk verschillend zijn, en uit onderzoek van de Albanese staatspolitie blijkt dat dergelijke attesten uitgereikt door deze organisatie in de meeste gevallen vals zijn en dat de betrokken personen doorgaans niet in een bloedwraak verwickeld zijn en ook het Comité voor Nationale Verzoening verklaarde dat er fraude en misbruik was bij het optreden bij de aflevering van attesten over bloedwraak door 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania', kan het voorleggen van een nieuw attest van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" de vaststellingen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag niet in een ander daglicht plaatsen.

Verzoekers vestigen in hun verzoekschrift de aandacht op het gegeven dat enkele van hun familieleden wél door de commissaris-generaal als vluchteling werden erkend en zien hierin een ongelijke en onrechtvaardige behandeling. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal dient te motiveren waarom aan deze familieleden wél bescherming werd geboden en aan verzoekers niet, hoewel de familieband niet betwist wordt. De Raad wijst erop dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en beoordeeld op eigen merites. Het cassatiearrest nr. 221.806 van de Raad van State van 18 december 2012 tenslotte, dat door verzoekers bij hun verzoekschrift werd gevoegd, betreft een

andere feitenkwestie en rechtsvraag, waardoor de daarin ontwikkelde redenering niet op voorliggende zaak kan worden betrokken.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 89 105 van 4 oktober 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest en die los staan van het ongeloofwaardige relaas uit de eerste asielaanvraag.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat ze het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (ze worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer ze niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar ze uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 13 februari 2013 opgenomen grond, beperken verzoekende partijen zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 22 maart 2013 slechts stellen te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 13 februari 2013 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat ze hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat ze deze grond tot verwerping niet betwisten.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS